

Βιβλία για παιδιά μέσα από τη ματιά της Λίνας Μουσιώνη: Μια κόκκινη μύτη, ένα βιολί κι ένα όνειρο

10 Απριλίου 2022, 11:05 Μουσιώνη Λ. Ανάγνωση: 3 λεπτά

Συγγραφέας: Γιώτα Αλεξάνδρου

Εικονογράφηση: Francesca Cosanti

Εκδόσεις: Ελληνοεκδοτική

Πρώτη έκδοση: 2021

Για παιδιά 5+

Ζήση, τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις;

- Μουσακάς ...μουσικός. Με μούσι. Και ζογκλέρ. Και αστείατρος. Θα έχω και δικό μου αστειατόριο.

Φοράω τη στολή και τη μάσκα. Τη σκέφτηκα μόνος μου. Μπλε παντελόνι. Του μπαμπά. Κίτρινη μπλούζα. Της μαμάς. Μπλε τιράντες. Του αδερφού. Καρό ρόμπα. Του παππού. Κίτρινη μάσκα. Δική μου. Και μια μεγάλη κόκκινη μύτη.

Περνάω το αστειοσκόπιο γύρω απ’ τον λαιμό μου. Βάζω τρία μανταρίνια στις τσέπες της ρόμπας. Παίρνω και το βιολί στο χέρι. Έτοιμος για την παρουσίαση στο σχολείο.

«Το επάγγελμα που ονειρεύεσαι».

- Ζήση, ώρα για δράση.

Φοράω τη στολή και τη μάσκα. Η κόκκινη μύτη γαργαλάει τη δική μου. Οι τσέπες μου μοσχοβολούν μανταρίνι. Παίρνω το βιολί. Έτοιμος.

Έτοιμος να διώξω τα Μαύρα Βέλη. Που αιχμαλώτισαν τους Μικρούς Ήρωες.

Ο ήρωας της ιστορίας, ο Ζήσης, ονειρεύεται να γίνει αστείατρος. Να θεραπεύει χαρίζοντας στα παιδιά που νοσούν αστεία και αμέτρητα χαμόγελα. Φοράει την αυτοσχέδια στολή του και ετοιμάζεται να πολεμήσει τα μαύρα βέλη του πόνου. Το γέλιο είναι η δύναμή του, το μαγικό γιατρικό του και με αυτό προχωρά. Από αυτό αντλεί το κουράγιο να παίξει βιολί, να χαρεί τη μουσική, να βρει δύναμη να σηκωθεί από το κρεβάτι του. Η μουσική και οι σκερτσόζικοι αστεϊσμοί του χαρίζουν το γέλιο στα παιδιά που μοιράζονται μαζί του τα δωμάτια του Λευκού Κάστρου. Κι όταν ο πόνος λυγίζει τον μικρό ήρωα, ένας στρατός αγαπημένων προσώπων βρίσκεται κοντά του. Με στολή λευκή νοσοκομειακή ή με ρούχα καθημερινά, οι «δικοί» του άνθρωποι, οι σημαντικοί «άλλοι» στέκονται πάντα στο πλάι του. Στο Λευκό Κάστρο η ζωή συνεχίζεται με μικρούς και μεγάλους αγώνες και αντίστοιχες χαρές. Κάθε μέρα και μια καινούρια περιπέτεια. Και οι γενέθλιες ημέρες ένας χρωματιστός ύμνος στη ζωή. Μαζί με τον Ζήση, η Ελπίδα, ο Σήφης, ο Νικήτας και τα άλλα παιδιά ανοίγουν το σεντούκι των παραμυθιών και ταξιδεύουν στη χώρα του Ποτέ και του Ονείρου. Εκεί που όλα μπορούν να συμβούν, κάθε επιθυμία εκπληρώνεται και τα χαμόγελα δεν σταματούν. Μέρα με τη μέρα, ο Ζήσης συμφιλιώνεται με το χρόνο που περνά για να μεγαλώσει και να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Και τα καταφέρνει. Φοράει την κόκκινη μύτη, παίρνει το βιολί του και γιατρός πια, μπαίνει στα δωμάτια των παιδιών και τους χαρίζει τη λαχτάρα και το χαμόγελο της ζωής. Το γέλιο, το παραμύθι, το παιχνίδι και το όνειρο που κανένα παιδί δεν πρέπει να στερείται σε οποιαδήποτε θέση και κατάσταση βρίσκεται.

Η Γιώτα Αλεξάνδρου γράφει με απaráμιλλη ευαισθησία μια όμορφη ιστορία για την καταλυτική σημασία του γέλιου στα παιδιά που δοκιμάζονται από διάφορες ασθένειες στα δωμάτια των νοσοκομείων, στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα χαράς και αισιοδοξίας. Η γλώσσα της ποιητική και τρυφερή, με λεπτεπίλεπτο χιούμορ και οικονομία λόγου, πλάθει εικόνες γεμάτες ζωντάνια και φως, υμνώντας τη χαρά και τη δύναμη της προσφοράς, το πάθος για ζωή και δημιουργία. Η συγγραφέας διαχειρίζεται το θέμα με εξαιρετική δεξιότητα επιλέγοντας με προσοχή κάθε λέξη και φράση, σχηματίζοντας ένα κόσμο όπου η σκληρή πραγματικότητα της νόσησης μαλακώνει από τον θρίαμβο της χαράς και της ελπίδας.

Η θαυμαστή εικονογράφηση της **Francesca Cosanti** δημιουργεί ένα παράλληλο σύμπαν που οπτικοποιεί το κείμενο και μας παρασύρει σε ένα ιδιαίτερο αναγνωστικό ταξίδι. Η εικονογράφος παρακολουθεί στενά την επιλογή της συγγραφέα να εμφανίζει τον ήρωα άλλοτε ως παιδί και άλλοτε ως ενήλικα, μπαίνει στο “παιχνίδι” των λέξεων και δημιουργεί ένα μαγικό πολύχρωμο κόσμο όπως αυτόν που θα ονειρευόταν κάθε παιδί. Η χρωματική παλέτα της είναι γεμάτη ζεστασιά, με το πορτοκαλί να κυριαρχεί και να μοσχοβολά σα μανταρίνι πλημμυρίζοντας με θαλπωρή και αισιόδοξη διάθεση κάθε αναγνώστη και αναγνώστρια.

Διάβασα πολλές φορές κείμενο και εικόνα μαζί για να ζήσω την περιπέτεια των μικρών μεγάλων ηρώων που αντί να παίζουν στις αυλές και τις πλατείες βρίσκονται κλεισμένοι σε νοσοκομειακά δωμάτια. Αυτό κάνει το βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου. Σε βάζει σε ένα κόσμο που απεύχεσαι να μπεις για να ανακαλύψεις την ομορφιά της προσφοράς και του εθελοντισμού που μεγαλώνουν τη χαρά και κάνουν τα όνειρα αληθινά.

Με τον πόλεμο να μαίνεται αυτές τις μέρες, τι άλλο να ευχηθεί κανείς μαζί με την Ειρήνη; Ας πολλαπλασιαστούν οι άνθρωποι που θα φορέσουν τη δική τους “κόκκινη” μύτη, θα πιάσουν το δικό τους “βιολί” και θα μοιράσουν τη χαρά στου κόσμου όλου τα παιδιά. Ένα βιβλίο ίσως δεν φτάνει για να αλλάξει τον κόσμο. Φτάνει όμως για να αλλάξει εμάς, τους αναγνώστες, τα παιδιά. Μια εξαιρετικά επιμελημένη και φροντισμένη έκδοση για ένα θέμα που μας τελικά αφορά όλους.

Πηγή: [ENTYΠΗ LARISSANET](#)